तन्वादेर्वा ॥ ३१ ॥

तनूः । तनुः । चच्चूः । चच्चुः ।

॥ इति स्त्रीत्यपादः ॥ ४ ॥

त्यर्थसंबुद्ध्युक्तार्थे प्री ॥ १ ॥

लेर् अर्थे संबोधने त्यैर् उक्तार्थे के सति च प्री स्यात् । कृष्णः । श्रीः । ज्ञानम् । हे विष्णो ।

शर्वो ऽर्च्यो जीवनः पाता दानीयः प्रभवो लयः ।

कर्मक्रियाविशेषणाभिनिविशाधिशीङ्स्थासन्वध्युपावसडं ठं द्वी ॥ २ ॥

कार्यं क्रियाविशेषणमभिनिविशादेर् डं च ठसंज्ञं स्यात् । तत्र च द्वी ।

रामं नमति सानन्दं धर्मानभिनिविश्य सन् ॥

श्रीशो ऽधिशेते ऽह्रिमधिष्ठितो ऽब्धि-

मध्यास्य घोषं मथुरामनूष्य ।

यो द्वारकामध्युषितो विकुण्ठ-

मुपावसच्चावसतात्स कृष्णः ॥

देशाध्वकालभावं वाठैः ॥ ३ ॥

अठैर् धुभिर् योग एते ठसंज्ञा वा स्युः ।

नदीवनेषु चोषित्वा क्रोशान्नलेधर्निशि ।

चङ्क्रमित्वा प्रियानीतिं रत्नोबधे स्थितः ॥

सदाधादि व्याप्तौ सर्वैः सिद्धे तु धम् ॥ ४ ॥

सर्वैर् धुभिर् योगे ऽत्यन्तसंयोगे ऽधादयो नित्यं ठसंज्ञाः स्युः । अर्थ-सिद्धौ तु धसंज्ञाः ।

भृत्यैः कृष्णो ऽन्वितः क्रोशं मासौ गुरुगृहे स्थितः ।

गुह्यपदेशं निभृतो माभ्यामध्येष्ट वाङ्मयम् ॥